DOMSTOLENS DOM

27. februar 1985 [1]

I sag 55/83

Den italienske Republik, ved Avvocatura generale dello Stato, og med valgt adresse i Luxembourg, på Italiens ambassade,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Gianluigi Campogrande, juridisk konsulent i Kommissionen, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 83/37 af 14. januar 1983 om afslutning af de af Den italienske Republik forelagte regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1976, der er finansieret gennem Den europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, garantisektionen (EFT L 38, s. 30),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene G. Bosco og C. Kakouris, dommerne T. Koopmans, U. Everling, Y. Galmot og R. Joliet,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

*

1 — Processprog: Italiensk.

* og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 5. december 1984,

afsagt følgende

DOM

(»Sagsfremstillingen« udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 7. april 1983, har Den italienske Republik i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 1, anlagt sag med påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 83/37 af 14. januar 1983 om afslutning af de af Den italienske Republik forelagte regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1976, der er finansieret gennem Den europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, garantisektionen (EFT L 38, s. 30).

2 Nævnte beslutning påstås annulleret i det omfang, Kommissionen har afslået at lade EUGFL afholde dels et beløb på 8 461 391 059 lire for udgifter til destillering af bordvin, dels et beløb på 401 250 000 lire for udgifter til reklamekampagner for at øge forbruget af kød.

Kommissionens afslag på at lade EUGFL afholde udgifterne til støtte til destillering af bordvin

3 Med forordning nr. 567/76 af 15. marts 1976 (EFT L 67, s. 25) vedtog Rådet, at der i anledning af vanskelighederne på vinmarkedet, hvor lagrene var for store og priserne lavere end interventionsprisen, skulle gennemføres destillering af bordvin. De hermed vedtagne foranstaltninger virkede ikke fuldt ud efter hensigten, og Rådet fandt det derfor nødvendigt at vedtage en forordning om endnu en destilleringsfase, nemlig forordning nr. 1281/76 af 1. juni 1976 (EFT L 144, s. 1).

4 De to nævnte forordninger blev udstedt i medfør af artikel 7 i Rådets forordning nr. 816/70 af 28. april 1970 om supplerende regler for den fælles markedsordning

for vin (EFT 1970 I, s. 212), hvorefter der blandt andet på betingelse af, at ligevægten på markedet for ethylalkohol ikke bringes i fare, kan foretages destillering af vin.

5 Den ordning, der hermed blev indført, indeholdt regler dels om afslutning af genkaldelige leveringskontrakter mellem producenter og destillerier, dels om fastlæggelse af en minimumskøbspris, som lå over markedsprisen, for de bordvine, destillerierne købte hos producenterne. Forskellen mellem den producerede alkohols kostpris og alkoholens salgspris i normal handel skulle udlignes gennem en støtte, der blev udbetalt af interventionsorganerne, og som skulle afholdes af EUGFL, garantisektionen. Støtten blev fastsat på et sådant niveau, at det var muligt at afsætte den fremstillede alkohol.

6 Kommissionen afslog at lade EUGFL afholde udgifterne til de foranstaltninger, det kompetente italienske interventionsorgan (AIMA) i den forbindelse havde iværksat, og anførte herved tre grunde, nemlig for det første, at Italien havde truffet en afgiftsforanstaltning, der udgjorde en indirekte støtte i tilgift til fællesskabsstøtten, for det andet, at AIMA i strid med artikel 2, stk. 4, samt artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 567/76 havde udbetalt en stor del af støtten til producenter, der kun havde leveret en del af den af kontrakterne omfattede vin, og for det tredje, at AIMA i strid med artikel 2, stk. 3 og stk. 5, i forordning nr. 567/76 havde udbetalt støtten i én og ikke som bestemt i forordningen i to omgange.

Den principale grund, hvorefter Italien havde truffet en afgiftsforanstaltning, der udgjorde en indirekte støtte ud over fællesskabsstøtten, der kunne ændre virkningerne af fællesskabsforanstaltningen om støtte til destillering

7 Det er ubestridt, at Italien tre dage efter offentliggørelsen af forordning nr. 567/76 vedtog lovdekret nr. 46 af 18. marts 1976 om hasteforanstaltninger på afgiftsområdet (senere ændret til lov nr. 243 af 10. maj 1976), hvorved der blandt andet blev indført en forhøjet statsafgift på alkohol fremstillet af melasse. Som følge af denne afgiftsforanstaltning blev prisforholdet mellem de to typer alkohol det omvendte af, hvad det før havde været, idet prisen på alkohol fremstillet af melasse steg fra

143 000 lire pr. hl til 188 000 lire pr. hl og prisen på alkohol fremstillet af vin fra 147 000 lire pr. hl til 185 000 lire pr. hl.

8 Den italienske regering har i første række gjort gældende, at den besidder enekompetencen til at vedtage den omtvistede afgiftsforanstaltning, der først og fremmest har haft til formål at øge afgiftsprovenuet og i takt med inflationen ajourføre afgifterne på alkohol fremstillet af melasse, der ikke er blevet ændret siden 1955. Den har anført, at foranstaltningen omfattede alkohol i almindelighed og ikke havde givet alkohol fremstillet af vin en særlig gunstig stilling, ligesom den endelig heller ikke havde skaffet de italienske destillerier ugrundede ekstra fortjenester.

9 Kommissionen har derimod gjort gældende, at der i virkeligheden har været tale om en »afgiftsmanøvre« fra den italienske regerings side, idet prisforholdet mellem de forskellige typer alkohol pludselig blev ændret til fordel for alkohol fremstillet af vin, hvilket havde haft til formål og til følge at forøge »den mulige fortjenstmargen«, vindestillerierne kunne opnå, således at disse blev i stand til helt eller delvis at lade denne ekstra fortjenstmargen tilgå vinavlerne. De italienske destillerier, der destillerer vin, har i kraft af denne national foranstaltning fået mulighed for at betale vinproducenterne en pris, der ligger over mindsteprisen, og for at få en større markedsandel på bekostning af de erhvervsdrivende, der fremstiller alkohol af melasse, samt højere fortjenstmargener end dem, der kan opnås på et frit marked med fællesskabsstøtten som eneste korrektiv. Producenterne har i alt fald opnået en højere samlet fortjeneste, idet de har leveret større mængder vin til destillering.

10 Det er Kommissionens opfattelse, at der har været tale om en ensidig foranstaltning på et område, der er omfattet af en fælles markedsordning, som en foranstaltning, som supplerer fællesskabsforanstaltningen og kan påvirke prisdannelsen og bringe ligebehandlingen af de erhvervsdrivende i fare og ændre konkurrencevilkårene. Ifølge Kommissionen har alene Fællesskabet været kompetent til at sikre eller ændre ligevægten på markedet for ethylalkohol gennem iværksættelsen af fællesskabsforanstaltninger for destillering af bordvin.

11 Det må fastslås, at medlemsstaterne på fællesskabsrettens nuværende stade, hvor harmoniseringen på det omhandlede område kun er ufuldstændig, stadig har

meget vidtgående beføjelser på afgiftsområdet, navnlig når det gælder indførelsen af indirekte skatter på fødevarer. Ved udøvelsen af disse beføjelser skal medlemsstaterne imidlertid følge de relevante traktatbestemmelser. På landbrugsområdet må denne medlemsstaternes enekompetence navnlig udøves i overensstemmelse med grundreglen om, at medlemsstaterne skal undlade at træffe foranstaltninger, der kan forstyrre de fælles markedsordningers funktion.

12 Som Domstolen har fastslået i dom af 29. november 1978 (Pigs Marketing Board, 83/78, Sml. s. 2347) og i dom af 26. juni 1979 (Pigs and Bacon Commission, 177/78, Sml. s. 2161) er medlemsstaterne således, når Fællesskabet i medfør af traktatens artikel 40 har indført en fælles markedsordning inden for en bestemt sektor, forpligtet til ikke at gøre undtagelser fra denne ordning eller i øvrigt tilsidesætte den. Domstolen har desuden i dom af 10. marts 1981 (Irish Creamery Milk, 36 og 71/80, Sml. s. 735) udtalt, at de pågældende markedsordningsmekanismer hovedsagelig har til formål at skabe et prisniveau i produktions- og engrosleddet, der tilgodeser både den pågældende sektors fællesskabsproducenters og forbrugernes interesser, og som sikrer forsyningerne uden at tilskynde til overproduktion, samt at disse mål kan bringes i fare ved ensidigt trufne nationale foranstaltninger, som — selv om dette måtte være utilsigtet — har en væsentlig indflydelse på det nationale markeds prisniveau.

13 I det foreliggende tilfælde må det imidlertid bemærkes, at den omtvistede afgiftsforanstaltning er et led i en samlet afgiftsordning, der skal skaffe staten større indtægter, samt at det er ubestridt, at foranstaltningen har været en ajourføring af afgiften på alkohol fremstillet af melasse, der til trods for pengeforringelsen ikke er blevet ændret i 21 år. Endvidere er afgiften ikke pålagt alkohol fra destillering af vin, der er omfattet af markedsordningen for vin, der alene har interesse i det foreliggende tilfælde, men alkohol fremstillet af melasse.

14 En anerkendelse af, at forhøjelsen af den omhandlede afgift har gjort det muligt at forøge de vinmængder, der blev leveret til destillering, forudsætter herefter, at det godtgøres, dels at destillerierne har været i stand til at forøge »deres mulige fortjenstmargener« ved en forhøjelse af deres salgspris, der bragte denne op på

samme niveau som prisen på alkohol fremstillet af melasse, dels, at de faktisk har ladet i alt fald en del af denne ekstra fortjeneste tilgå vinproducenterne med en forhøjelse i samme omfang af købsprisen for vin til destillering.

15 Hverken i sagens akter eller i det under retsforhandlingerne fremførte finder man talmæssige oplysninger, der beviser, at dette virkeligt er tilfældet. Det er navnlig ikke godtgjort, at destillerierne virkelig har tilbudt vinproducenterne mere fordelagtige priser, der kunne rumme en tilskyndelse til levering til destillering af større vinpartier.

16 En undersøgelse af, om den omtvistede afgiftsforanstaltning har haft et andet formål end en forøgelse af afgiftsprovenuet er herefter ufornøden og det må fastslås, at det ikke fremgår af de fremlagte dokumenter, at foranstaltningen har haft indflydelse på prisniveauet på markedet for alkohol fremstillet af vin og har været af en sådan art, at den har bragt formålene med og gennemførelsen af den fælles markedsordning for vin i fare. Kommissionens principale grund for afslaget på at lade EUGFL afholde de af AIMA afholdte udgifter til destillering af bordvin, kan derfor ikke anerkendes.

Den subsidiære grund, hvorefter AIMA i strid med forordning nr. 567/76 skulle have udbetalt en stor del af støtten til producenter for destilleringskontrakter, der ikke er blevet fuldstændig opfyldt

17 I medfør af bestemmelserne i artiklerne 2 og 6 i forordning nr. 567/76 skulle interventionsorganet udbetale støtten til producenterne i to omgange, idet der først, inden 15 dage efter godkendelsen af kontrakten, skulle ydes et acontobeløb, hvorefter det resterende støttebeløb skulle udbetales, når »det [var] godtgjort, at hele den af kontrakten omfattede vinmængde, med forbehold af artikel 4, [var] destilleret«, jfr. artikel 6, stk. 3.

18 Efter Kommissionens opfattelse må det kritiseres, at Den italienske Republik og dens interventionsorgan har udbetalt støtten uden at være i besiddelse af noget bevis for, at hele den vinmængde, der er anført i kontrakten, er blevet destilleret.

19 Den italienske regering har principalt gjort gældende, at kontrakter om levering af bordvin til destillering ifølge artikel 1 i forordning nr. 567/76 er genkaldelige, samt at fællesskabslovgiver ikke har haft til hensigt at begrænse de kontraherende parters frihed, men blot har villet præcisere reglerne for udbetaling af den endelige støtte med en angivelse af, at denne kun kunne ske, når det var godtgjort, at hele den mængde vin, der skulle leveres i henhold til kontrakten, virkelig var blevet destilleret. Når henses til, at støtten har haft til formål at tilvejebringe ligevægt på markedet, er Kommissionens opfattelse udtryk for en misfortolkning af forordningsbestemmelserne, der fører til en forskelsbehandling af de producenter, der delvis har opfyldt destilleringskontrakterne, og de producenter, der overhovedet ikke har opfyldt dem.

20 Den italienske regering har subsidiært gjort gældende, at EUGFL må afholde udgifterne til de kontrakter, der fuldt ud er blevet opfyldt.

21 Ifølge Domstolens praksis, jfr. dom af 7. februar 1979 (Frankrig mod Kommissionen, 15 og 16/76, Sml. s. 321), er i de tilfælde, hvor fællesskabsreglerne for markederne for landbrugsprodukter kun tillader udbetaling af støtte på betingelse af, at visse formkrav til beviset er overholdt på udbetalingstidspunktet, en støtte, der er udbetalt, uden at denne betingelse er opfyldt, ikke i overensstemmelse med fællesskabsretten, hvorfor den hermed forbundne udgift principielt ikke kan pålægges EUGFL ved afslutning af medlemsstaternes regnskaber for det pågældende regnskabsår.

22 Kommissionen har med føje gjort gældende, at den italienske regerings fortolkning er i strid med ordlyden i nævnte artikel 6, stk. 3, hvorefter det er en betingelse for udbetaling af støtten, at hele den af kontrakten omfattede vinmængde er destilleret.

23 Selv om kontrakter om levering af bordvin til destillering i artikel 1 i forordning nr. 567/76 betegnes som genkaldelige, gælder der imidlertid forskellige formelle og materielle regler for denne genkaldelighed, jfr. artiklerne 1 og 4 i forordning nr. 567/76, samt artikel 4 i Kommissionens forordning nr. 588/76 af 15. marts 1976 om gennemførelsesbestemmelser for destillation af bordvine (EFT L 69, s. 48). Efter disse bestemmelser kan en destilleringskontrakt således kun annulleres, dersom markedssituationen tillader producenterne at udnytte vinen på en bedre

måde. Bestemmelserne har således hverken til formål eller til følge at fravige kravet ifølge artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 567/76, om at støtten først udbetales fuldt ud, når det er fastslået, at kontrakten er fuldt ud opfyldt. Den italienske regerings argumentation på dette punkt må derfor forkastes.

24 Omvendt skal, som anført af den italienske regering, EUGFL afholde udgifterne til de kontrakter, med hensyn til hvilke interventionsorganet har kunnet konstatere, at de er fuldt ud opfyldt, jfr. kravet i artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 567/76, og dette har Kommissionen også anerkendt. Kommissionen har i øvrigt oplyst, at den er villig til sammen med modparten at revidere regnskaberne for de forskellige destilleringsforanstaltninger, når der er afsagt dom i denne sag.

25 Domstolen skal herefter fastslå, at EUGFL kun skal dække de udgifter, der er blevet afholdt forskriftsmæssigt i henhold til artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 567/76. Parterne skal derfor sammen revidere regnskaberne med henblik på at fastlægge de beløb, der faktisk skal dækkes af EUGFL.

Den subsidiære grund, hvorefter AIMA i strid med artikel 2, stk. 3 og stk. 5, i forordning nr. 567/76 skulle have udbetalt hele støtten på én gang i stedet for i to rater

26 Som anført i det foregående, skulle interventionsorganet i medfør af bestemmelserne i artikel 2, stk. 3 og stk. 5, og artikel 6, stk. 3, i forordning nr. 567/76 udbetale støtten til producenterne i to omgange, først inden 15 dage efter godkendelsen af kontrakten med et acontobeløb og senere, når det var godtgjort, at destilleringen af hele den vinmængde, der var anført i kontrakten, var foretaget, med restbeløbet. Som det fremgår af syvende betragtning til forordning nr. 567/76, var disse regler begrundet med, at det var nødvendigt at fastlægge betalingsordninger især for at gøre det muligt straks at udbetale en del af købsprisen, således at producenter, der ønskede at lade vin destillere, lettere kunne træffe beslutning.

27 Indledningsvis bemærkes, at denne subsidiære begrundelse for Kommissionens afslag på at lade EUGFL afholde udgifterne til destilleringskontrakter kun kan

vedrøre de af forordning nr. 567/76 omhandlede kontrakter, idet det i artikel 2 i Rådets førnævnte forordning nr. 1281/76 bestemmes, at den minimale opkøbspris i den anden destilleringsfase af interventionsorganet kan udbetales på én gang, når destilleringen af hele den vinmængde, der er anført i kontrakten, er foretaget.

28 Den italienske regering har erkendt, at det italienske interventionsorgan i en række tilfælde har udbetalt hele støtten på én gang og ikke som krævet i artikel 2 i forordning nr. 567/76 i to omgange. Den har tilføjet, at der kun har været tale om et begrænset antal tilfælde, og kun hvor denne fremgangsmåde har været hensigtsmæssig, dvs. når det ikke har været muligt at udbetale acontobeløbet fristmæssigt, og når betingelserne for at udbetale hele støttebeløbet på én gang har været opfyldt. Det er derfor den italienske regerings opfattelse, at de omhandlede formkrav om udbetaling af støtten i to omgange, på baggrund af formålet med støtten, har ringe betydning, og at EUGFL i øvrigt under alle omstændigheder skal afholde den del af udgifterne til støtten, som ikke er omfattet af Kommissionens argumentation.

29 Kommissionen har gjort gældende, at udbetaling af støtten i én omgang faktisk er sket generelt, og at undladelsen af at udbetale acontoforskud til producenterne i høj grad har stillet sig hindrende i vejen for en planmæssig gennemførelse af destilleringsforanstaltningen, idet det navnlig, og ikke mindst i forbindelse med forsinkelserne med udbetalingen af støtten, har kunnet holde producenterne tilbage.

30 Kommissionen har imidlertid i retsmødet anerkendt, at det ikke med denne subsidiære begrundelse har kunnet afvises at lade EUGFL afholde hele den støtte til destillering, der blev ydet i medfør af forordning nr. 567/76, men kun udgifterne til støtte vedrørende kontrakter, for hvilke støtten var blevet udbetalt på én gang.

31 Domstolen har i dom af 7. februar 1979 (Nederlandene mod Kommissionen, 11/76, Sml. s. 245) fastslået, at Kommissionen ifølge artikel 8 i Rådets forordning nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT 1970 I, s. 196) kun kan anerkende beløb som påhvilende EUGFL, der er udbetalt i

henhold til de regler, der er opstillet i de forskellige sektorer for landbrugsprodukter, hvorfor alle andre udbetalte beløb påhviler medlemsstaterne. Domstolen tilføjede herved, at betingelserne for at anerkende udgifter som påhvilende EUGFL må fortolkes indskrænkende, idet en gennemførelse af den fælles landbrugspolitik, der sikrer, at de erhvervsdrivende i medlemsstaterne behandles lige, er til hinder for, at en medlemsstats nationale myndigheder i kraft af en vid fortolkning af en bestemt retsforskrift begunstiger eller disfavoriserer de erhvervsdrivende i denne stat til skade for erhvervsdrivende i andre medlemsstater.

32 Ifølge artikel 2 i forordning nr. 567/76 skulle medlemsstaterne imidlertid udbetale støtten dels med et acontobeløb straks for at føre producenter, der ønskede at lade vin destillere, til hurtigere at træffe beslutning herom, dels med restbeløbet, når det var fastslået, at destilleringen af hele den vinmængde, der var anført i kontrakten, var foretaget, men ikke med ét samlet beløb.

33 Kommissionen har derfor med rette gjort gældende, at det støttebeløb, der vedrører kontrakter, for hvilke støtten er udbetalt med ét samlet beløb og ikke i to omgange som bestemt i forordning nr. 567/76, ikke skal afholdes af EUGFL, men derimod af vedkommende medlemsstat. Den italienske regering kan derimod kræve, at den støtte vedrørende destilleringskontrakter, der er udbetalt i overensstemmelse med forordningerne nr. 567/76 og nr. 1281/76, skal afholdes af EUGFL. Parterne skal derfor sammen revidere regnskaberne med henblik på på dette grundlag at fastlægge de beløb, der skal afholdes af EUGFL.

Afslaget på at lade EUGFL afholde udgifter til en oplysende reklamekampagne med henblik på at øge forbruget af kød

34 I medfør af artikel 1 i Rådets forordning nr. 1857/74 af 16. juli 1974 (EFT L 195, s. 17) og artikel 1 i Rådets forordning nr. 2930/74 af 18. november 1974 (EFT L 311, s. 6) fik medlemsstaterne tilladelse til inden den 20. juli 1975 at foranstalte reklamekampagner for kød med henblik på at få kødforbruget sat i vejret. EUGFL, garantisektionen, skulle afholde maksimalt 50% af de med kampagnerne forbundne omkostninger.

35 Det er ubestridt, at Den italienske Republik har gennemført reklamekampagner i tiden efter den 20. juli 1975. Og det er på grund af denne forsinkelse, at Kommissionen har afslået at lade de tilsvarende udgifter afholde af EUGFL.

36 Den italienske regering har gjort gældende, at den har fejlfortolket udtrykket »foranstaltninger«, idet den har ment, at der ikke var tale om at »organisere«, men derimod om at »træffe alle nødvendige skridt til forberedelserne med henblik på at foranstalte kampagner«. Den har herved anført, at alle forberedende skridt var truffet før den 30. juli 1975.

37 Kommissionen er med god grund nået til det resultat, at det efter fællesskabsbestemmelsernes ordlyd, ordningens indre sammenhæng og foranstaltningens konjunkturbestemte beskaffenhed, ikke var muligt at fejlfortolke bestemmelserne, og at de omhandlede reklamekampagner virkelig skulle være afsluttet senest den 20. juli 1975. I artikel 1 i forordning nr. 2930/74 bestemmes, at medlemsstaterne kan foranstalte oplysende reklamekampagner i tidsrummet indtil den 20. juli 1975, mens det i anden betragtning til samme forordning hedder, at kampagnerne slutter på samme dato som kampagnen for oksekød, således at det utvivlsomt kan fastslås, at det var reklamekampagnerne og ikke forberedelserne til reklamekampagnerne, der skulle være afsluttet den 20. juli 1975.

38 Det er herefter udelukket at lade EUGFL afholde de med de omhandlede reklamekampagner forbundne udgifter, og sagsøgte må derfor for så vidt frifindes.

39 Af det anførte følger, at Kommissionens beslutning 83/37 af 14. januar 1983 må annulleres i det omfang, Kommissionen deri afslår at lade EUGFL afholde udgifterne til den støtte til destillering af bordvin, der er blevet ydet de italienske producenter på grundlag af destilleringskontrakter, der er fuldstændig gennemført, og hvor støtten er blevet udbetalt i overensstemmelse med artikel 2 i forordning nr. 567/76 samt artikel 2 i forordning nr. 1281/76. Sagsøgte vil i øvrigt være at frifinde.

Sagens omkostninger

40 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Domstolen kan dog i medfør af samme artikels stk. 3, første afsnit, ophæve sagsomkostningerne helt eller delvis, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på ét eller flere punkter.

41 I denne sag har ingen af parterne fuldt ud fået medhold i deres påstande, hvorfor sagens omkostninger ophæves.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Kommissionens beslutning 83/37 af 14. januar 1983 annulleres i det omfang, Kommissionen deri afslår at lade EUGFL afholde udgifterne til den støtte til destillering af bordvin, der er blevet ydet de italienske producenter på grundlag af destilleringskontrakter, der er fuldstændig gennemført, og hvor støtten er blevet udbetalt i overensstemmelse med artikel 2 i forordning nr. 567/76 samt artikel 2 i forordning nr. 1281/76.

2) I øvrigt frifindes sagsøgte.

3) Hver part bærer sine omkostninger.

Mackenzie Stuart Bosco Kakouris

Koopmans Everling Galmot Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. februar 1985.

Justitssekretær

P. Heim

Præsident

A. J. Mackenzie Stuart